

Súd: Správny súd v Banskej Bystrici
Spisová značka: 22Sas/7/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0823106228
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 01. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Jitka Mlynarčíková, PhD.,
ECLI: ECLI:SK:SpSBB:2025:0823106228.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

17
22Sas/7/2023

Správny súd v Banskej Bystrici v konaní pred sudkyňou JUDr. Ing. Jitkou Mlynarčíkovou, PhD., LL.M., v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom mesto A. A., prechodne bytom C. D. E. XXXX/XX, XXX XX A. A., proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8-10, 813 63 Bratislava, IČO: 30 807 484, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. XXXXX-X/XXXX-XX zo dňa 27.09.2023, takto

rozhodol:

15
22Sas/7/2023

I. Žalobu z a m i e t a.

II. Účastníkom konania právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

2
22Sas/7/2023

Administratívne konanie

1. Na základe žiadosti žalobcu o dávku v nezamestnanosti rozhodla Sociálna poisťovňa, pobočka Dolný Kubín (ďalej len „orgán verejnej správy prvého stupňa“) rozhodnutím č. 5360/2023-DK-DvN zo dňa 17.07.2023 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) tak, že žalobca nemá nárok na dávku v nezamestnanosti podľa § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o sociálnom poistení“) a podľa čl. 61 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „základné nariadenie“).

2. V odôvodnení rozhodnutia orgán verejnej správy prvého stupňa uviedol, že Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Banská Bystrica žalobcu dňom 31.12.2022 zaradil do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Dňa 04.01.2023 si žalobca uplatnil nárok na dávku v nezamestnanosti na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Banská Bystrica, pričom jeho žiadosť bola dňa 24.01.2023 doručená orgánu verejnej správy prvého stupňa. Podkladom na vydanie rozhodnutia boli údaje v informačnom systéme Sociálnej poisťovne, údaje z Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Banská Bystrica potrebné na posúdenie nároku na dávku v nezamestnanosti. Orgán verejnej správy prvého stupňa

konštatoval, že v posledných štyroch rokoch pred zaradením žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie (od 31.12.2018 do 30.12.2022) nepreukázal dobu poistenia v nezamestnanosti na území Slovenskej republiky. Na území iného členského štátu Európskej únie žalobca preukázal dobu poistenia v nezamestnanosti od 20.06.2016 do 30.12.2022, t.j. 6 rokov a 195 dní. Z vykonaného dokazovania ohľadom zachovania pracovných, rodinných, osobných a iných väzieb žalobcu na Slovensku počas vykonávania zárobkovej činnosti na území iného členského štátu Európskej únie vyplynulo, že žalobca pracoval na území Nemecka od 20.06.2016 do 30.12.2022 pre jedného zamestnávateľa, pričom pracovný pomer bol uzatvorený na dobu neurčitú a bol ukončený zo strany zamestnanca (žalobcu). Žalobca nezdokladoval, že si počas zamestnania v Nemecku na Slovensku hľadal prácu telefonicky a e-mailom. V Nemecku so žalobcom žila aj jeho manželka (v súčasnosti exmanželka) a deti, pričom táto s deťmi ostala v Nemecku i po návrate žalobcu na Slovensko. Žalobcove návraty na Slovensko boli podľa „Vyhlásenia žiadateľa“ 1 krát mesačne na 1 - 2 dni a počas dovolenky v lete/v zime na 10 dní, pričom žalobca cestoval vlastným autom, čo však nepreukázal. Žalobca v Nemecku býval v podnájme a ubytovanie zmenil 2 krát. Na Slovensku nevládni nehnuteľnosť určenú na bývanie a počas návratu na Slovensko a po ukončení zamestnania v Nemecku býva u sestry. Žalobca je členom Športového klubu polície - vodné športy. Okolnosti, ktoré žalobca uvádzal ako väzby ku Slovensku (nezdokladované návraty 1 krát mesačne a počas dovolenky, nepreukázané hľadanie si práce) sa orgánu verejnej správy prvého stupňa javili ako menej významné pre posúdenie centra záujmov ku Slovensku v porovnaní s viac ako 6 ročným pôsobením žalobcu v Nemecku. Orgán verejnej správy prvého stupňa poukázal na to, že fyzická osoba vykonávajúca zárobkovú činnosť v členskom štáte Európskej únie podlieha právnym predpisom tohto štátu a je tu aj sociálne poistená podľa podmienok vnútroštátnej legislatívy. Po skončení zamestnania by si nezamestnaní mali uplatňovať nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom ukončili zamestnanie, lebo tam platili poisťné pre prípad nezamestnanosti. V prípade, ak nezamestnaný požiadal o dávku v inom členskom štáte, tento štát je povinný v zmysle koordinačných predpisov skúmať, či je možné dobu poistenia dosiahnuť v zahraničí zohľadniť v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti. Toto je možné zohľadniť len v prípade zachovania pevných väzieb v členskom štáte, v ktorom si uplatňuje nárok na dávku v nezamestnanosti. Orgán verejnej správy prvého stupňa poukázal na to, že žalobca mal zákonnú možnosť požiadať o dávku v nezamestnanosti v Nemecku. Pojem „bydlisko“ v zmysle koordinačných nariadení sa chápe v širších súvislostiach ako miesto, kde sa osoba trvalejšie zdržiava, kde trávi čas mimo zamestnania, kde zvyčajne býva, pričom dôležitá je aj rodinná situácia a rodinné väzby dotknutej osoby a povaha vykonávanej práce vo vzťahu k jej trvalosti a stabilite. Zhodnotením všetkých dostupných informácií v konaní o nároku na dávku žalobcu v nezamestnanosti, hlavne s ohľadom na celkovú dĺžku pobytu žalobcu v Nemecku, kde sa žalobca zdržiaval viac ako 6 rokov, býval a trávil pracovný a mimopracovný čas, platil zákonné odvody a dane, ako aj vzhľadom na stabilitu zamestnania v porovnaní so žalobcovou situáciou na Slovensku (žalobca je rozvedený, exmanželka s deťmi ostala žiť v Nemecku) boli tieto okolnosti vyhodnotené ako silnejšie. Bydlisko žalobcu neostalo počas jeho zamestnania v Nemecku na území Slovenska zachované. Centrum záujmov si žalobca na Slovensku nezachoval. Za štát bydliska žalobcu na účely aplikácie čl. 61 a 62 základného nariadenia je potom potrebné považovať štát výkonu zárobkovej činnosti žalobcu. Orgán verejnej správy prvého stupňa napokon uzatvoril, že vzhľadom na to, že bezprostredne pred uplatnením nároku na dávku v nezamestnanosti žalobca neukončil dobu poistenia v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov a počas posledného zamestnania v inom členskom štáte Európskej únie nebolo jeho bydlisko na území Slovenskej republiky, čl. 65 ods. 2 a 5 základného nariadenia sa na žalobcu nevzťahuje a nie je možné použiť pravidlo sčítania dôb poistenia v zmysle čl. 61 základného nariadenia.

3. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie zo dňa 30.07.2023, ktoré bolo doručené orgánu verejnej správy prvého stupňa dňa 01.08.2023. Orgán verejnej správy prvého stupňa, ktorý odvolaniu žalobcu nevyhovel, predložil vec žalovanej na rozhodnutie o podanom odvolaní. Žalovaná (Sociálna poisťovňa, ústredie) o odvolaní žalobcu rozhodla rozhodnutím č. 39480-4/2023-BA zo dňa 27.09.2023 tak, že podľa § 218 ods. 2 Zákona o sociálnom poistení odvolanie žalobcu v celom rozsahu zamietla a potvrdila prvostupňové rozhodnutie (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

4. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaná poukázala na § 104 ods. 1, 6 Zákona o sociálnom poistení, čl. 61 ods. 1, 2, čl. 65 ods. 5 písm. a), čl. 1 písm. j) základného nariadenia a čl. 11 ods. 1 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009, ktorým sa ustanovuje postup vykonávania základného nariadenia (ďalej len „vykonávacie nariadenie“). Ďalej poukázala na to, že na základe elektronicky doručenej žiadosti žalobcu o dávku v nezamestnanosti bol žalobca zaradený

do evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom 31.12.2022, pričom v posudzovanom období posledných štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nepreukázal žiadnu dobu poistenia v nezamestnanosti, ktorú by mu bolo možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti. Príslušná nemecká inštitúcia sociálneho poistenia osvedčila žalobcovi vo formulári SED U002, doručenom elektronicky dňa 13.07.2023, obdobie poistenia podľa nemeckých právnych predpisov od 20.06.2016 do 30.12.2022. Orgán verejnej správy prvého stupňa správne posudzoval, či je možné túto dobu zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 základného nariadenia, pričom v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti sa posudzuje zachovanie väzieb žalobcu na území Slovenskej republiky na základe celkového zhodnotenia všetkých zabezpečených dôkazov, t.j. údajov a skutočností známych z rozhodovacieho procesu, z informačného systému Sociálnej poisťovne, z údajov poskytnutých klientom i súvisiacich dokladov ním predložených, ako aj z údajov vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov doručenom dňa 25.01.2023. Žalovaná poukázala na dĺžku a trvalosť prítomnosti žalobcu na území Nemecka, na ktoré prišiel vo februári 2016 a kde sa kontinuálne zdržiaval až do návratu na Slovensko v decembri 2022. Dĺžka pobytu viac ako 6 rokov, stabilná pracovná situácia v Nemecku, prítomnosť blízkej rodiny v zahraničí, plnenie daňových povinností podľa nemeckých právnych predpisov boli vyhodnotené intenzívnejšie ako ostatné skutočnosti (zachovaný trvalý pobyt, prítomnosť ďalšej rodiny na Slovensku, deklarované návraty na územie Slovenska, nepriaznivý zdravotný stav), ktoré žalobca uviedol ako väzby k Slovensku. Uvedené skutočnosti preukazujú vytvorenie centra záujmov žalobcu počas posledného zamestnania na území Nemecka. Žalovaná tiež uviedla, že možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v inom štáte, ako v štáte posledného zamestnania, je len výnimkou zo všeobecného pravidla, ktoré určuje, že nárok na dávku v nezamestnanosti by si mala nezamestnaná osoba prednostne uplatniť v štáte posledného zamestnania, lebo v tomto štáte platila poistné pre prípad nezamestnanosti. Pokiaľ žalobca v odvolaní uvádzal, že dávka v Nemecku mu bola zamietnutá, žalovaná poukázala na to, že z okolností je zrejmé, že žalobca o dávku v nezamestnanosti v Nemecku nepožiadaval, teda príslušný nemecký orgán o tejto dávke nijako formálne nerozhodol. V doplňujúcom vyjadrení žalobcu, ktoré bolo doručené žalovanej dňa 28.08.2023 žalobca uviedol, že mu bolo v Nemecku povedané že o dávku v nezamestnanosti môže žiadať jedine vtedy, ak prinesie potvrdenie o prechodnom alebo trvalom pobyte v Nemecku. Pokiaľ žalobca nespĺňa podmienky pre vznik nároku na dávku v nezamestnanosti podľa nemeckých právnych predpisov (z akéhokoľvek dôvodu) nemôže táto skutočnosť podľa žalovanej automaticky zakladať vznik nároku na dávku v nezamestnanosti na Slovensku. S odkazom na čl. 1 písm. j) základného nariadenia týkajúcom sa definície „bydliska“, žalovaná uzavrela, že počas vykonávania zárobkovej činnosti v Nemecku žalobca podľa záverov vykonaného dokazovania nepochybne zvyčajne býval v Nemecku, a to so svojimi blízkymi osobami. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu poukazoval na svoj aktuálny úmysel zdržiavať sa a pracovať na Slovensku (s poukazom na príbuzných, priateľov, zdravotnú starostlivosť a možnosť pracovného uplatnenia), žalovaná uviedla, že v zmysle čl. 11 vykonávacieho nariadenia možno úmysel osoby zohľadniť len subsidiárne a najmä nemôže tento subjektívny úmysel zvrátiť výsledky objektívneho dokazovania. Žalovaná nespochybnila zámer žalobcu teraz a v budúcnosti spojiť jeho osobný i pracovný život so Slovenskom, avšak v rámci posudzovaného obdobia bola identifikovaná pracovná i rodinná situácia žalobcu spojená s Nemeckom ako rozhodujúca pre určenie jeho štátu bydliska. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu ohľadom zachovania jeho trvalého pobytu na Slovensku, žalovaná uviedla, že pojem „trvalý pobyt“ podľa slovenských právnych predpisov nie je možné stotožňovať s pojmom „bydlisko“ podľa koordinačných nariadení. V zmysle čl. 1 písm. j) základného nariadenia „bydlisko“ je miesto, kde osoba zvyčajne býva. Počas dlhodobého vykonávania zárobkovej činnosti v Nemecku žalobca zvyčajne býval v Nemecku. Trvalý pobyt má len evidenčný charakter. Uvedené vyplýva aj z toho, že žalobca sa po návrate z Nemecka nezdržiava na evidovanom mieste trvalého pobytu, ale sa prihlásil od 23.01.2023 na prechodný pobyt na adrese: C. D. E. XXXX/XX, XXX XX A. A.. Zo samotného faktu zachovania trvalého pobytu na Slovensku, nemožno vyvodzovať, že miestom bydliska žalobcu v posudzovanom období bolo Slovensko. Hoci žalobca Slovensko pravidelne navštevoval, bydlisko v zmysle definície tohto pojmu v základnom nariadení mal v danom čase v Nemecku. Na Slovensku nemal vytvorené centrum svojich životných záujmov, kam by sa pravidelne vracal a kam by sa po ukončení svojho zamestnania v Nemecku definitívne vrátil. Rozhodnutie žalovanej bolo žalobcovi (podľa pripojenej doručky v administratívnom spise) doručené dňa 03.10.2023.

Správna žaloba

5. Žalobca podal v zákonom stanovenej lehote správnu žalobu (06.10.2023), ktorou sa domáhal, aby správny súd zrušil napadnuté rozhodnutie žalovanej a vec vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho posúdenia predpokladu o centre životných záujmov a určení štátu bydliska. Žalobca uviedol, že nie je pravdou, že centrom jeho životných záujmov je Nemecko. Poukázal na to, že väčšinu profesného života podnikal a pracoval na Slovensku a do Nemecka odišiel za prácou s manželkou a dvomi deťmi v roku 2016, pričom v Nemecku mali iba prechodný pobyt. Trvalý pobyt na Slovensku nikdy neprerušil. Okresný súd v Trnave dňa 17.04.2019 rozviedol manželstvo žalobcu a žalobca sa od manželky musel odsťahovať. Do skončenia pobytu žalobcu v Nemecku žil žalobca vyše 5 rokov sám. Žalobca uviedol, že mal pracovný úraz, po ktorom absolvoval 3 operácie a v dôsledku toho nemohol vykonávať svoju pôvodnú ani ďalšiu inú prácu v Nemecku, a preto sa rozhodol vrátiť na Slovensko, kde má súrodencov, od ktorých je nútený prijímať pomoc. Od 01.01.2023 žalobca nemá žiaden príjem a platí do Nemecka výživné na 2 maloleté deti. V dôsledku úrazu a operácií má sťaženú možnosť nájsť prácu. V prvý pracovný deň pobytu na Slovensku sa žalobca zaradil do evidencie uchádzačov o zamestnanie. O podporu žalobca žiadal najprv v Nemecku, pričom bol odmietnutý argumentom, že má žiadať o podporu v mieste, kde žije. Žalobca označil za mylný predpoklad žalovanej spočívajúci v identifikovaní pracovnej a rodinnej situácie žalobcu spojenej s Nemeckom ako rozhodujúcej pre určenie štátu jeho bydliska. Poukázal na to, že od roku 2017 v Nemecku s exmanželkou nežijú, pričom táto má trvalý pobyt v C. a v Nemecku má rovnako ako deti iba prechodný pobyt. Od začiatku roku 2023 je žalobca naspäť doma, býva a má prechodný pobyt u sestry v Banskej Bystrici, hoci trvalý pobyt má v obci F.. Zdravotné poistenie vo Všeobecnej zdravotnej poisťovni má žalobca od 04.01.2023. Podľa žalobcu žalovaná ako odvolací orgán v rozpore so skutočnosťou odôvodnila napadnuté rozhodnutie, keď konštatovala, že na účely posúdenia bydliska a centra záujmov je rozhodujúci skutočný pobyt navrhovateľa, ktorý je v posudzovanom období dlhodobo preukázaný na území Nemecka. Žalobca namietal, že hoci žiadal o podporu v Nemecku, bol odbitý argumentom, že si má žiadať v mieste, kde teraz žije. K správnej žalobe žalobca predložil i) listinu zo dňa 11.07.2019 označenú ako „Anmeldung bei der Meldebehörde“ o nahlásení zmeny adresy, na ktorej žalobca v Nemecku býval, ii) oznámenie o zaradení žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie vydané Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Banská Bystrica dňa 05.01.2023, iii) potvrdenie o pobyte zo dňa 23.01.2023 týkajúce sa prihlásenia žalobcu na prechodný pobyt na adrese: C. D. E. XXXX/XX, A. A. od 23.01.2023, iv) prihlášku žalobcu ako poistenca zo dňa 04.01.2023 do Všeobecnej zdravotnej poisťovne, v) fotokópiu občianskeho preukazu vydaného žalobcovi dňa 22.03.2023 a vi) napadnuté rozhodnutie žalovanej.

Vyjadrenie žalovanej

6. Žalovaná vo vyjadrení k správnej žalobe zo dňa 14.11.2023 zopakovala priebeh administratívneho konania a uviedla, že bydlisko a centrum záujmov žalobcu bolo posúdené komplexne v štruktúre podľa čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, a to síce dĺžka a trvalosť prítomnosti žalobcu na území dotknutého členského štátu, situácia žalobcu vrátane povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva (vrátane trvalosti tejto činnosti), dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy, rodinného stavu a rodinných väzieb, bytovej situácie a jej stability, ako i miesto bydliska žalobcu na daňové účely. Aplikáciou kritérií uvedených v čl. 11 vykonávacieho nariadenia žalovaná dospela k záveru, že celková dĺžka pobytu žalobcu v Nemecku viac ako 6 rokov, jeho dlhodobo stabilná pracovná situácia v Nemecku, prítomnosť blízkych osôb spolu s ním v Nemecku, primeraná bytová situácia a daňová povinnosť na území Nemecka, boli vyhodnotené intenzívnejšie ako ostatné skutočnosti uvádzané žalobcom ako väzby k Slovensku. Podľa žalovanej sa žalobné námietky prekrývajú s odvolacími námietkami, s ktorými sa žalovaná vysporiadala v napadnutom rozhodnutí (napr. trvalý pobyt žalobcu na Slovensku, (ne)uplatnenie nároku na dávku v nezamestnanosti v Nemecku), a preto poukázala na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. K námietke žalobcu, že od roku 2017 v Nemecku nežil s exmanželkou, žalovaná uviedla, že sám žalobca vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov uviedol svoju bývalú manželku a dcéry ako osoby, ktoré sa spoločne s ním zdržiavali v Nemecku. Tvrdenú faktickú situáciu nespoľuzitia manželov konajúci orgán verejnej správy nemal dôvod spochybňovať, či bližšie preverovať. Žalobca v priebehu celého administratívneho konania svoje počiatočné tvrdenie o spoločnej prítomnosti bývalej manželky v Nemecku nekorigoval a nepredniesol v tomto zmysle ani odvoláciu námietku. Aj v prípade, že by sa bývalá manželka žalobcu nezdržiavala spolu s ním v Nemecku (nezdieľala by s ním spoločnú domácnosť v Nemecku), uvedené nemení nič na závere, že žalobca sa v posudzovanom období zdržiaval v rozhodujúcej miere v Nemecku, kde dlhodobo pracoval, žil, bol sociálne poistený a platil dane. Žalovaná tiež uviedla, že akceptuje aktuálne osobné väzby žalobcu na Slovensku (širšia rodina),

jeho zámer zdržiavať sa v súčasnosti a budúcnosti na Slovensko, avšak podľa § 104 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení na účely nároku na dávku v nezamestnanosti je rozhodujúce obdobie posledných štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie. V tomto období podľa záverov dokazovania prevažovali väzby žalobcu na územie Nemecka, kde má stabilné zamestnanie, bol poistený a Slovensko navštevoval len v tom rozsahu, ako mu to umožňovala výmera dovolenky. K argumentácii žalobcu podanej v správnej žalobe, že nárok na dávku v nezamestnanosti mu v Nemecku nebol priznaný, žalovaná uviedla, že napriek výzve zo dňa 15.08.2023 žalobca neprodukoval taký dôkaz, ktorý v podobe formalizovaného právneho aktu príslušnej nemeckej inštitúcie o nepriznaní nároku na dávku v nezamestnanosti mohol vyvolať spor inštitúcií o jeho bydlisku. Žalobca v tlačive skutočností vo vzťahu k výkonu zamestnania v členskom štáte Európskej únie zo dňa 23.01.2023 uviedol, že nárok na dávku v nezamestnanosti si v štáte svojho posledného zamestnania neuplatnil. Ide o výsostné rozhodnutie žalobcu, či a kde si uplatniť nárok na dávku v nezamestnanosti, pričom koordinačné nariadenia vychádzajú z toho, že nárok na dávku nezamestnanosti má byť uplatňovaný primárne v štáte posledného zamestnania. Argumentácia žalobcu, že bol ústne informovaný o tom, že nárok na dávku v nezamestnanosti si má uplatňovať na Slovensku neobstojí. Na vznik sporu medzi inštitúciami ohľadne bydliska podľa čl. 11 vykonávacieho nariadenia musí predovšetkým nemecká inštitúcia zaujať voči posúdeniu bydliska žalobcu odlišné stanovisko, čo sa však nestalo. Nejedná sa preto o spor inštitúcií, tak ako to predpokladá čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia a je legitímne, že žalovaná posúdila bydlisko žalobcu na základe vlastného vykonaného dokazovania. Ide o priamu aplikáciu čl. 11 vykonávacieho nariadenia (Rozsudky Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžsk/50/2021, 7Sžsk/92/2020, 7Ssk/169/2022, 7Ssk/170/2022 a iné). Posúdenie žalobcovej žiadosti o dávku v nezamestnanosti žalovaná považovala za súladné so Zákomom o sociálnom poistení i európskymi koordinačnými nariadeniami, a preto navrhla správne mu súdu správnu žalobu podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) zamietnuť.

Replika žalobcu

7. Žalobca v replike zo dňa 05.12.2023, ktorá bola doručená správne mu súdu dňa 06.12.2023, zopakoval argumentáciu straty zamestnania v Nemecku v dôsledku nepriaznivého zdravotného stavu ako i poukaz na rozpad jeho manželstva s tým, že osobné kontakty s bývalou rodinou neudržiava vyše 5 rokov a na Slovensku žije za pomoci súrodencov. Žalobca nechápe, ako môže byť za tejto situácie centrom jeho záujmov miesto v Nemecku, keď rodinné väzby v Nemecku nemá, v Nemecku nevlastní žiadne bytové priestory a býva a zdržiava sa na Slovensku u svojej sestry, pričom do zahraničia neodchádza. K replike predložil opäť oznámenie o jeho zaradení do evidencie uchádzačov o zamestnanie s doložkou o autorizácii a potvrdenie o prihlásení sa na prechodný pobyt k sestre od 23.01.2023 do Banskej Bystrice a tiež žiadosť zo dňa 22.03.2023 o vydanie cestovného pasu, žiadosť zo dňa 22.03.2023 o vydanie občianskeho preukazu, doklad o kúpe ročnej diaľničnej známky č. 2311203574, potvrdenie od G. F. H. zo dňa 24.11.2023 o spôsobilosti žalobcu viesť motorové vozidlo ako vodič profesionál bez nutnosti použitia dioptrickej korekcie, pokladničné doklady o nákupe pohonných hmôt, faktúru vzťahujúcu sa k vozidlu.

Duplika žalovanej

8. Žalovaná v duplike zo dňa 18.12.2023 uviedla, že bydlisko žalobcu je potrebné skúmať v rámci posudzovaného obdobia a obdobie po návrate žalobcu na Slovensko, či samotné dôvody tohto návratu nie sú relevantné (Rozsudky Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Ssk/47/2022 zo dňa 26.04.2023, sp. zn. 7Ssk/124/2022 zo dňa 27.09.2023 a sp. zn. 7Sžsk/92/2020 zo dňa 21.09.2022). Žalovaná tiež uviedla, že súrodencov aktuálna judikatúra kasačného súdu nepovažuje za blízke osoby, pričom poukázala na Rozsudok Najvyššieho správneho súdu sp. zn. 7Ssk/169/2022 zo dňa 27.09.2023. Uplatnenie nároku na dávku v nezamestnanosti v Nemecku bolo v plnej dispozícii žalobcu. Pokiaľ si žalobca tento nárok neuplatnil, podstupuje riziko, že inštitúcia štátu, kde bol nárok na dávku v nezamestnanosti uplatnený (Slovensko), dospeje po vykonanom dokazovaní k záveru, že bydlisko mal žalobca práve v štáte vykonávania zárobkovej činnosti (Nemecko) a nie v štáte, kde bol nárok na dávku v nezamestnanosti uplatnený (Slovensko). Tak tomu bolo aj v prípade žalobcu. Žalovaná poprela, že by sa snažila vyhnúť žalobcu zo Slovenska, čím by mu bránila jeho ústavnému právu žiť na Slovensku, kde sa narodil a prežil takmer celý život. Premiestnenie bydliska žalobcu do Nemecka počas vykonávania zárobkovej činnosti nemožno považovať za trvalú emigráciu (Rozsudky

Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/39/2022 zo dňa 26.04.2023, sp. zn. 7Ssk/73/2022 zo dňa 31.05.2023 a sp. zn. 7Ssk/123/2022 zo dňa 16.08.2023). Do práv žalobcu nebolo zasiahnuté, žalovaná len dôsledne uplatňuje zásadu koordinácie systémov sociálneho zabezpečenia v rámci Európskej únie. Nárok na dávku v nezamestnanosti sa má uplatňovať v štáte posledného zamestnania osoby s prípadnou možnosťou následného exportu dávky v nezamestnanosti do krajiny, kam si osoba ide hľadať nové zamestnanie. Žalovaná poukázala na judikatúru Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky k problematike „lex loci laboris“, a to na Rozsudky Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/47/2022 zo dňa 26.04.2023, sp. zn. 7Ssk/73/2022 zo dňa 31.05.2023 a sp. zn. 7Ssk/169/2022 zo dňa 27.09.2023).

Posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov

9. Správny súd v Banskej Bystrici ako správny súd vecne príslušný podľa § 10 SSP a miestne príslušný podľa § 13 ods. 3 SSP vec prejednal v súlade s § 107 ods. 2 SSP bez nariadenia pojednávania, pretože ústne pojednávanie žiaden z účastníkov konania nenavrhol a jeho nariadenie si nevyžiadal ani iný dôvod podľa § 107 ods. 1 SSP. Správny súd oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli správneho súdu a na webovej stránke súdu dňa 16.12.2024 v súlade s § 137 ods. 4 SSP. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 07.01.2025 v súlade s § 137 SSP.

10. Predmetom preskúmvacieho konania je rozhodnutie žalovanej, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa o nepriznaní nároku žalobcovi na dávku v nezamestnanosti. Správny súd preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovanej, vrátane postupu, ktorý vydaniu predmetného rozhodnutia predchádzal, a to v celom rozsahu (§ 203 ods. 2 SSP), pričom dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná.

11. Podľa ust. § 104 ods. 1 a 6 Zákona o sociálnom poistení (1) Poistenec má nárok na dávku v nezamestnanosti, ak v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky.

(6) Rok poistenia v nezamestnanosti je 365 dní poistenia v nezamestnanosti.

12. Podľa čl. 1 písm. j) základného nariadenia na účely tohto nariadenia: "bydlisko" znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva.

13. Podľa čl. 3 ods. 1 písm. h) základného nariadenia toto nariadenie sa vzťahuje na všetky právne predpisy, ktoré sa týkajú týchto častí sociálneho zabezpečenia: dávky v nezamestnanosti.

14. Podľa čl. 61 ods. 1 základného nariadenia príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie, zachovanie, znovunadobudnutie alebo trvanie nároku na dávky dosiahnutím dôb poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje. Ak však uplatniteľné právne predpisy podmieňujú nárok na dávky dosiahnutím dôb poistenia, vtedy doby zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov iného členského štátu sa nezohľadnia, iba ak by sa takéto doby považovali za doby poistenia a boli dosiahnuté v súlade s uplatniteľnými právnymi predpismi.

15. Podľa čl. 61 ods. 2 základného nariadenia s výnimkou prípadov uvedených v článku 65 ods. 5 písm. a) sa uplatňovanie odseku 1 tohto článku podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok na dávky: - doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia, - doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania, alebo - doby samostatnej zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

16. Podľa čl. 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia nezamestnaná osoba uvedená v prvej a druhej vete odseku 2 (úplne nezamestnaná osoba, ktorá počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, mala bydlisko v členskom štáte inom, ako je príslušný štát a ktorá má naďalej bydlisko v tomto štáte, alebo sa vráti do tohto štátu, má byť k dispozícii službám zamestnanosti v členskom štáte bydliska), poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského

štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba. Tieto dávky poskytuje inštitúcia miesta bydliska.

17. Podľa čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia ak je rozdiel v stanoviskách inštitúcií dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje základné nariadenie, tieto inštitúcie po vzájomnej dohode určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať: a) dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov; b) situáciu dotknutej osoby vrátane: i) povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy; ii) jej rodinného stavu a rodinných väzieb; iii) vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti; iv) v prípade študentov zdroja ich príjmov; v) jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná; vi) členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely.

18. Podľa čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.

19. Podľa § 190 SSP ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná rozsudkom ju zamietne.

20. Spornou skutočnosťou zásadného významu, na základe ktorej žalovaná potvrdila rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa o nepriznaní žalobcovi nároku na dávku v nezamestnanosti, je posúdenie zachovania centra záujmov žalobcu počas jeho posledného zamestnania v Nemecku a záver, že dobu poistenia v nezamestnanosti získanú na území Nemecka nie je možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 základného nariadenia.

21. Podľa základného pravidla obsiahnutého v čl. 61 ods. 1 a ods. 2 základného nariadenia sa doba poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu zohľadnia ako keby boli dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov v prípade, že daná osoba bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie ukončila dobu poistenia dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov. Keďže ale žalobca týmto spôsobom dobu poistenia podľa slovenských právnych predpisov bezprostredne pred jeho zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol, bolo potrebné posúdiť, či sa doba poistenia získané v Nemecku môžu zohľadniť podľa čl. 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia, ktorý predstavuje výnimku z uvedeného základného pravidla a podľa ktorého by žalobca poberal dávky v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky, ako keby sa na neho tieto predpisy vzťahovali počas jeho poslednej činnosti zamestnanca, a to v prípade, ak si na území Slovenskej republiky zachoval bydlisko. Otázka bydliska je preto v prípadoch, keď žiadateľ o dávku v nezamestnanosti bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol dobu poistenia v nezamestnanosti v zmysle platnej slovenskej legislatívy, kľúčová. Podľa čl. 1 písm. j) základného nariadenia pojem „bydlisko“ znamená zvyčajné bydlisko, t. j. miesto, kde majú dotknuté osoby zvyčajné bydlisko a na účely vykonávacieho nariadenia je chápané ako „centrum záujmov“ v spojení s čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. „Bydlisko“ predstavuje v tomto zmysle autonómny pojem vlastný právu Únie (viď Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-90/97 Swaddling, bod 28). Pojem „bydlisko“ v zmysle únievom nemožno stotožňovať s trvalým pobytom alebo prechodným pobytom podľa zákona č. 253/1998 Z. z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov.

22. Súdny dvor EÚ vo svojej judikatúre vyslovil záver, že ak pracovník má stabilné zamestnanie v určitom členskom štáte, tak sa predpokladá, že tam má aj bydlisko, no táto domnienka je vyvrátiteľná (Rozsudok z 08.07.1992 vo veci C-102/91, E., ods. 22, ale aj skorší Rozsudok zo 17.02.1977 vo veci 76/76, Di Paulo v. Office National de l'Emploi, ods. 17 až 20). Bližší spôsob určenia bydliska upravuje čl. 11 vykonávacieho nariadenia, ktorý kodifikuje kritériá vypracované judikatúrou Súdneho dvora EÚ, ktoré možno zohľadniť pri určovaní uvedeného centra záujmov (Rozsudok Súdneho dvora z 11.09.2014 vo veci C-394/13, B., ods. 34). Kritériá, ktoré je potrebné pri určovaní bydliska osoby zohľadniť a ktoré boli sformulované v judikatúre Súdneho dvora EÚ sú v súčasnosti kodifikované v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. Vychádzajú z Rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-90/97 Swaddling bod 29, malo by sa

prihliadať na rodinné pomery zamestnanca, dôvody, ktoré ho viedli k presťahovaniu, dĺžka a plynulosť jeho bydliska, skutočnosť (pokiaľ je to relevantné), že je v stabilnom zamestnaní, jeho úmysel, ktorý vyplýva zo všetkých okolností. Taktiež treba zobrať na zreteľ dĺžku obdobia zdržiavania sa na území daného štátu, dĺžku a stabilitu výkonu zárobkovej činnosti, dĺžku trvania pracovnej zmluvy, rodinný stav a rodinné väzby, bytovú situáciu a stabilitu tejto situácie a miesto, kde dochádza k zdaňovaniu príjmov. Ako však vyplýva zo znenia čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, tento zoznam nie je taxatívny a nestanovuje tiež žiadne preferenčné poradie kritérií v ňom vymedzených. Všeobecne sa zdôrazňuje nevyhnutnosť prihliadať na osobitosti tej ktorej prejednávanej veci.

23. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu orgánu verejnej správy podľa tretej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku (§ 199 a nasl. SSP) je posúdiť, či orgán verejnej správy príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie orgánu verejnej správy bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či toto rozhodnutie bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy je podmienená zákonnosťou postupu tohto orgánu, ktorý predchádzal vydaniu takéhoto rozhodnutia, napadnutého v konečnom dôsledku správnu žalobou. Správny súd v rámci súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy teda preskúmava, či orgán verejnej správy konal a rozhodol v súlade so zákonom, či v správnom konaní postupoval v súčinnosti s účastníkmi konania, či sa vysporiadal s ich námietkami a či na základe skutkových zistení a na základe logického a rozumného uváženia ustálil správne svoj právny záver.

24. Z obsahu administratívneho spisu, ktorý v preskúmvanej veci predložila správne súdu žalovaná vyplýva, že žalobca požiadal Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Banskej Bystrici o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Dňom 31.12.2022 bol žalobca do evidencie uchádzačov o zamestnanie zaradený. Dňa 04.01.2023 si žalobca na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Banskej Bystrici uplatnil nárok na dávku v nezamestnanosti. Žiadosť žalobcu o dávku v nezamestnanosti bola dňa 24.01.2023 doručená orgánu verejnej správy prvého stupňa.

25. Žalobca na tlačive Sociálnej poisťovne „Vyhlásenie žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov“ (ďalej aj len „Vyhlásenie“) doručeného orgánu verejnej správy prvého stupňa dňa 25.01.2023 vyhlásil, že jeho posledné zamestnanie bolo u zamestnávateľa Mailhammer-Ho“gl, Dammstraße 1a, 84079 Bruckberg, Nemecko a trvalo v období od 20.06.2016 do 30.12.2022 (t.j. viac ako 6 rokov), tento pracovný pomer bol uzatvorený na neurčitý čas, pričom žalobca vykonával prácu „vodič, kontrolór, nakladač“ celý čas u tohto jedného zamestnávateľa s tým, že pracovný pomer bol ukončený zo strany žalobcu ako zamestnanca. Súčasťou administratívneho spisu je aj formulár SED U002 doručený orgánu verejnej správy prvého stupňa dňa 13.07.2023 s údajom o období trvania poistenia v nezamestnanosti v Nemecku od 20.06.2016 do 31.12.2022 u zamestnanca (žalobcu). V súvislosti s periodicitou návratov na územie Slovenskej republiky počas zamestnania v Nemecku žalobca uviedol, že sa vracal mesačne na 1-2 dni a v lete/zime na dovolenku na 10 dní vlastným autom, pričom doklady k týmto tvrdeniam predložené neboli. Uvedené tak nasvedčuje zachovaniu bydliska žalobcu v dotknutom období na území Nemecka, pričom možno v tejto súvislosti konštatovať i to, že žalobca mal v Nemecku stabilné pracovné miesto, čo opäť nasvedčuje v prospech zachovania centra záujmov žalobcu v Nemecku.

26. Žalobca vo Vyhlásení takisto potvrdil, že si neuplatňoval nárok na dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte Európskej Únie. K hľadaniu si zamestnania počas posledného zamestnania v inom členskom štáte Európskej Únie na území Slovenskej republiky uviedol, že zamestnanie si hľadal e-mailom, telefonicky, osobne a inak, pričom doklady k týmto tvrdeniam predložené neboli. V podanom odvolaní žalobca uviedol, že jeho žiadosť o dávku v nezamestnanosti obsahovala doklady preukazujúce podmienky pre jej uplatnenie, vrátane zamietnutia dávky v nezamestnanosti v Nemecku. Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že orgán verejnej správy prvého stupňa kontaktoval žalobcu emailom zo dňa 02.08.2023 a následne žalovaná listom č. XXXXX-X/XXXX-XX zo dňa 15.08.2023, ktorý bol žalobcovi doručený dňa 22.08.2023 s tým, aby písomný dokument o zamietnutí nároku na dávku v nezamestnanosti uplatnenej v Nemecku predložil, nakoľko uplatnenie nároku v Nemecku, ani výsledok tohto dávkového konania podľa nemeckých právnych predpisov nijakým spôsobom nevyplýva z administratívneho spisu ani z elektronickej komunikácie orgánu verejnej správy prvého stupňa s príslušným nemeckým nositeľom sociálneho poistenia. Žalobca písomný

dokument o zamietnutí nároku na dávku v nezamestnanosti uplatnenej v Nemecku orgánom verejnej správy nepredložil. Dokument o zamietnutí nároku na dávku v nezamestnanosti nebol pripojený ani k správnej žalobe. Správny súd konštatuje, že doposiaľ nebolo preukázané, že navrhovateľ o dávku v nezamestnanosti požiadal a že príslušný nemecký orgán o tejto dávke rozhodol, pričom platí, že prioritne mal žalobca požiadať o dávku v nezamestnanosti na území Nemecka a následne mohol požiadať o jej export na Slovensko.

27. Žalobca potvrdil ďalej to, že v Nemecku nevlastní nehnuteľnosť a na bývanie tam využíval podnájom (s viacerými osobami), pričom k zmene ubytovania počas pobytu v Nemecku došlo dvakrát. Na tomto mieste je nutné prihliadnúť na skutočnosť, že takáto forma ubytovania nie je v daných podmienkach v Nemecku, či v iných členských krajinách ničím neštandardným. Žalobca vo Vyhlásení poprel, že by vlastnil nehnuteľnosť určenú na vlastné bývanie na území Slovenskej republiky s tým, že na území Slovenskej republiky počas jeho návratov z Nemecka býval u sestry, u ktorej býva i po návrate z Nemecka na Slovensko, kde si nahlásil od 23.01.2023 prechodný pobyt. Vzhľadom na povahu miesta výkonu zárobkovej činnosti v Nemecku, nebolo prakticky možné, aby v mieste svojho trvalého pobytu (Slovensko) žalobca pravidelne býval, okrem obdobia, keď sa na územie Slovenska vracal na 1-2 dni mesačne a v lete/zime na obdobie dovolenky v rozsahu 10 dní, čo v porovnaní so zvyšným obdobím stráveným na území Nemecka, nemožno hodnotiť ako prevažujúce a v prospech zachovania bydliska žalobcu na území Slovenska.

28. Ako blízke osoby, ktoré sa so žalobcom v Nemecku po dobu jeho pôsobenia spolu s ním v Nemecku zdržiavali označil exmanželku s tým, že exmanželka a dcéry sa následne v dôsledku rozpadu manželstva a jeho rozvodu v roku 2017 počas pobytu žalobcu v Nemecku zdržiavali na inej adrese, nakoľko žalobca sa od exmanželky odsťahoval. Žalobca bol v Nemecku s blízkymi osobami (manželkou a deťmi) a zotrval tam i potom, čo bolo jeho manželstvo rozvedené. Kritérium situácie dotknutej osoby (rodinný stav a rodinné väzby žalobcu) nasvedčuje v prospech zachovania centra záujmov žalobcu v Nemecku. Na Slovensku má žalobca súrodencov, sestru v Banskej Bystrici, u ktorej aktuálne býva a má na adrese jej bydliska nahlásený i prechodný pobyt. Vzhľadom na to, že rozširovanie rodinných väzieb, ktoré by mali byť rozhodné pre zachovanie si bydliska v pôvodnom členskom štáte (Slovensko), aj na širšiu rodinu (napr. na súrodencov) by viedlo k neprijateľnému rozširovaniu oblasti uplatnenia čl. 65 základného nariadenia, ako i vzhľadom na dĺžku a frekvenciu návštev žalobcu na Slovensku (1-2 dni mesačne a v lete/zime na obdobie dovolenky v rozsahu 10 dní) nemožno rodinný stav a rodinné väzby žalobcu hodnotiť v prospech zachovania bydliska žalobcu na území Slovenska. Vo vzťahu k daňovej situácii žalobcu je nutné konštatovať, že nebolo sporné, že daňové povinnosti si žalobca plnil v Nemecku.

29. K Vyhláseniu žalobca pripojil kópiu pracovnej zmluvy, referenciu od zamestnávateľa zo dňa 02.01.2023 a dve Osvedčenia o registrácii do sociálneho zabezpečenia. Súčasne vyhlásil, že predložil a uviedol všetky doklady, ktoré sú mu známe a ktorými disponuje na preukázanie zachovania centra záujmov, pričom na podporu svojich tvrdení v súlade s § 196 ods. 6 Zákona o sociálnom poistení nenavrhol žiadne ďalšie dôkazy.

30. Pokiaľ žalobca namietal, že trvalý pobyt na Slovensku nikdy neprerušil a do Nemecka odišiel za prácou a mal tam s manželkou (resp. následne s exmanželkou) a dvomi deťmi iba prechodný pobyt, správny súd uvádza, že predmetnú žalobnú námietku vyhodnotil ako nedôvodnú. Centrum záujmov osoby sa musí posudzovať vždy v danom konkrétnom období a samotné plány tejto osoby na jeho prípadnú budúcu zmenu nemôžu byť pre jeho posúdenie rozhodujúce. Okolnosť, že žalobca mohol ponímať svoj pobyt v Nemecku ako dočasný vzhľadom na zachovanie trvalého pobytu na Slovensku, nevylučuje záver, že počas pobytu žalobcu v Nemecku mal v tomto štáte centrum svojich záujmov, pričom ostatný pracovný pomer žalobcu bol uzavretý na dobu neurčitú a trval viac ako 6 rokov, čo nenasvedčuje dočasnej povahe pobytu žalobcu v Nemecku.

31. Pokiaľ žalobca poukazoval na to, že utrpel pracovný úraz, absolvoval tri ťažké operácie v dôsledku čoho nemohol vykonávať svoju pôvodnú ani ďalšiu prácu v Nemecku, správny súd uvádza že na uvedené tvrdenie nemohol prihliadať. Žalobca sám na tlačive Sociálnej poisťovne „Skutočnosti vo vzťahu k výkonu zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti v členskom štáte Európskej únie, Európskeho hospodárskeho priestoru a Švajčiarskej konfederácie“ uviedol, že si v Nemecku uplatnil nárok na nemocenské od 03.03.2016 do 21.06.2016 a od 21.10.2019 do 08.11.2019, pričom tak, ako si uplatnil nárok na nemocenské v dôsledku dočasnej pracovnej neschopnosti, si mohol

v Nemecku uplatniť i nárok na dávku v nezamestnanosti v situácii, že sa stal nezamestnaným po skončení pracovného pomeru (iniciovanom žalobcom) u nemeckého zamestnávateľa Mailhammer-Hoßgl. Pri aplikácii základného nariadenia je potrebné postupovať v súlade s jeho cieľom, ktorým je podporiť hľadanie práce v tom členskom štáte, v ktorom dotknutá osoba bezprostredne predtým platila príspevky na poistenie v nezamestnanosti a zároveň aj to, aby tento štát niesol bremeno výplaty dávky v nezamestnanosti. Pokiaľ by bola v prípade žalobcu priznaná dávka v nezamestnanosti na Slovensku, predmetný postup by nezodpovedal účelu, ktorý sleduje základné nariadenie, a to rovnomerné a spravodlivé rozdeľovanie finančných prostriedkov medzi inštitúciami prijímajúcimi poistné a následne medzi inštitúciami vyplácajúcimi dávky. V zmysle koordinačných predpisov platí, že pri skončení výkonu zárobkovej činnosti by si nezamestnaní mali uplatňovať nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom skončili zamestnanie.

32. Pokiaľ žalobca v podanej správnej žalobe uvádzal, že „žiadal o podporu najprv v Nemecku a niekoľko krát som bol odmietnutý argumentom, že si mám žiadať o podporu v mieste, kde žijem“, správny súd opakovane uvádza, že ide o doposiaľ nepodložené tvrdenie žalobcu s tým, že i prípadné nesplnenie podmienok na vznik nároku na dávku v nezamestnanosti v jednom štáte nezakladá automaticky nárok na priznanie dávky v inom členskom štáte Európskej únie. Vzhľadom na nepreukázanie uplatnenia nároku na dávku v nezamestnanosti žalobcom v Nemecku nie je zrejмый ani prípadný spor medzi príslušnými inštitúciami ohľadne bydliska žalobcu podľa čl. 11 vykonávacieho nariadenia, a teda nemecká inštitúcia nezaujala voči posúdeniu bydliska žalobcu odlišné stanovisko. V dôsledku absencie rozdielnych stanovísk vo veci posúdenia bydliska žalobcu príslušnou nemeckou inštitúciou a žalovanou, žalovaná legitímne zvolila priamu aplikáciu kritérií stanovených v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia.

33. Žalobca tiež namietal, že od začiatku roku 2023 je naspäť doma (na Slovensku) a býva a prechodný pobyt má u sestry v Banskej Bystrici. Správny súd uvádza, že predmetnú žalobnú námietku vyhodnotil rovnako ako nedôvodnú, nakoľko na posúdenie nároku na dávku v nezamestnanosti je podľa § 104 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení rozhodujúce štvorročné referenčné obdobie pred zaradením žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie (t.j. obdobie od 31.12.2018 do 30.12.2022), pričom žalobca celú časť predmetného obdobia a už aj predtým pôsobil a zdržiaval sa v Nemecku (žalobca uviedol vo Vyhlásení svoj príchod na územie Nemecka vo februári 2016). Podľa správneho súdu je nesporné, že žalobca na čas svojho pracovného pôsobenia v Nemecku premiestnil stredisko svojich záujmov práve tam. Irelevantný je i poukaz žalobcu na to, že jeho exmanželka má trvalý pobyt v C. a v Nemecku má rovnako ako ich spoločné deti iba prechodný pobyt. Pokiaľ ide o trvalý pobyt exmanželky žalobcu, jeho detí či samotného žalobcu na Slovensku, platí, že trvalý pobyt v ponímaní vnútroštátnom nemožno stotožňovať s pojmom bydlisko a pobyt v zmysle únie, nakoľko trvalý pobyt má skôr evidenčný charakter, neodrážajúci realitu. Pokiaľ žalobca argumentoval svojím návratom na Slovensko zo zdravotných dôvodov a uvádzal že sa prihlásil do Všeobecnej zdravotnej poisťovne, požiadal o vydanie občianskeho preukazu či pasu, zakúpil si diaľničnú známku, absolvoval vyšetrenie v očnej ambulancii, tankoval pohonné hmoty, dal si opraviť vozidlo, správny súd uvádza že uvedené skutočnosti nie sú relevantné, t.j. nie je relevantný úmysel žalobcu od začiatku roku 2023 byť „doma“ (na Slovensku) a zotrvať už na Slovensku, nakoľko otázka bydliska je koncipovaná ako otázka faktická, pričom z vykonaného dokazovania nesporne vyplýva, že v čase výkonu zárobkovej činnosti v Nemecku žalobca zvyčajne býval na území Nemecka.

34. Podľa správneho súdu žalovaná vec správne právne posúdila, náležite sa vysporiadala s odvolacími námietkami žalobcu a svoje rozhodnutie riadne odôvodnila. Správny súd nevidel dôvody pre zrušenie správnu žalobou napadnutého rozhodnutia žalovanej, a preto správnu žalobu ako nedôvodnú podľa ust. § 190 SSP zamietol.

35. O náhrade trov konania rozhodol správny súd tak, že žiadnemu z účastníkov konania trovy nepriznal, a to z dôvodu, že žalobca v konaní nemal úspech, a preto mu nepatrí náhrada trov konania v zmysle § 167 ods. 1 SSP a contrario. Žalovaná bola síce v konaní úspešná, avšak správny súd aplikujúc ustanovenie § 168 SSP nezistil žiadne výnimočné dôvody, pre ktoré by bolo možné spravodlivo žiadať od žalobcu, aby žalovanej uhradil vzniknuté trovy v súvislosti s týmto súdnym konaním.

Poučenie:

P o u č e n i e: Doručený rozsudok je právoplatný (145 ods. 1 SSP).

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú môže podať účastník konania, ak bolo rozhodnuté v jeho neprospech (442 ods. 1 SSP).

Kasačná sťažnosť musí byť podaná v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia Správneho súdu v Banskej Bystrici oprávnenému subjektu (443 ods. 1 SSP).

Kasačná sťažnosť sa podáva na správnom súd, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal (444 ods. 1 SSP).

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený vyššie pod písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym z súdom.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť: a) označenie napadnutého rozhodnutia, b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"), d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v prípade konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) (správne žaloby v sociálnych veciach) nemusí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom (§ 449 ods. 2 písm. b) SSP).

Kasačnú sťažnosť je potrebné predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.